

[Ole Vig Jensen]

I virkeligheden er det et spørgsmål, om ikke vi har en meget demokratisk ordning, hvor det overordnede pædagogiske ansvar ligger hos undervisningsministeren, som må stå til ansvar over for Folketinget, hvor den økonomiske og fysiske planlægning ligger i amterne, og hvor ansvaret for den daglige undervisning ligger hos rektor og lærerne. Det er også udtryk for en demokratisk måde at arbejde på, en demokratisk opbygning, og kan vi engagere eleverne – det synes jeg er en forpligtelse også for rektor og lærerne – så kan vi nå meget endnu. Den vej vil vi søge at gå.

Bente Juncker (CD):

Jeg tror ikke, der er nogen i denne sal, der er i tvivl om, at CD er imod det her forslag, men jeg må jo hellere gentage, hvad jeg plejer at sige.

Det, Socialdemokratiet ønsker med det her forslag, er at give eleverne på linje med både lærere og rektor medbestemmelse angående gymnasieskolen. Det ønsker vi ikke. Vi ønsker en klar præcisering af, at det er rektor, der har ansvaret, og at det er lærerne, der har ansvaret for undervisningens forløb.

Punkt 1 indledes med, at vi skal have demokrati på skolen, og man skal ifølge forslaget bruge en hel undervisningsuge i starten af semestret på at tilrettelægge det hele, og eleverne skal planlægge, og hvad ved jeg, undervisningsemner, -formen og -materialerne. Det hele skal afklares på den sølle uge, som kunne være brugt til meget bedre ting.

Det ønsker vi slet ikke i CD. Jeg må sige, at vi ikke ønsker at gå videre på det her punkt end den eksisterende bekendtgørelse.

Om punkt 2, høringsret og indstillingsret, vil jeg sige, at det vel udspringer af gymnasienedlæggelserne i Københavns Amt. Det er et af de punkter, hvor jeg synes det kan være rimeligt, at både lærere og elever bliver hørt.

Fællesudvalget og et amtsfællesudvalg kan jeg slet ikke se har noget som helst med det her at gøre. Det er bureaukratisk og et omsvøb, som mange andre ordførere har sagt i dag.

Jeg må på det kraftigste advare imod forslaget.

Behnke (FP):

Det er Fremskridtspartiets opfattelse, at såvel gymnasie- som hf-skoler skal være det sted, hvor der tilbydes en teoretisk mellemuddannel-

se, der efter vores mening skal have det formål og det udgangspunkt, at man derefter er forberedt på en videregående uddannelse. I dag bruges specielt gymnasierne i alt for stor udstrækning til opbevaring af unge. Hvis unge efter endt folkeskoleuddannelse ikke rigtig ved, hvad de har lyst til, kan de jo altid tage sig en gymnasieuddannelse. Derfor står vi i dag med et devalueret gymnasium og en devalueret folkeskole.

De 9 eller 10 års folkeskole skal efter vores mening være således tilrettelagt, at eleverne efter de 9-10 års folkeskole har den nødvendige almenviden for at kunne leve i Danmark. I dag er det gymnasiet, der bruges til at give den såkaldte almene viden, og det er efter vores mening en forføjlet politik.

Vi må huske på, at vores uddannelsessystem ikke er et opbevaringssted for ubeslutsomme unge mennesker, men derimod stedet, hvor befolkningen effektivt skal få sig en uddannelse. Vi kan ikke leve af at få uddannelse. Vi kan leve af at være færdige med uddannelsen og komme ud i produktiv erhvervsaktivitet.

Det gælder også for gymnasie- og hf-skoler, at eleverne skal opnå mest mulig indlæring i de år, de går der. Det må og skal være selve formålet.

Det foreliggende socialdemokratiske forslag vil lave gymnasie- og hf-skoler om til steder, hvor unge kan gå og studere lidt, hvis de har tid til det, og hvis de har lyst til det. I øvrigt er det vigtigste, at man har nogle fagligt aktive elever med egne kontorer og egne maskinparker, minimum 5.000 kr. i tilskud og ret til at bruge studietiden generelt til fagligt arbejde.

Mit spørgsmål til forslagsstillerne må være: Hvad vil det koste? Var alle disse mange gange 5.000 kr., alle disse mange gange komplet maskinpark og kontorlokaler, der skal stilles til rådighed, ikke bedre anvendt til nogle gode bøger og nogle gode undervisningstimer, som eleverne kan få et udbytte af?

Derudover vil forslaget give indflydelse til eleverne på, hvad de skal lære i det kommende semester. Det lyder selvfølgelig vældig demokratisk og vældig idyllisk, men kendsgerningen er – det burde hr. Frank Jensen kunne huske, når det nu ikke er så længe siden, han selv gik i gymnasiet – at i den tid, man selv er på en uddannelsesinstitution, er der ikke grænser for, hvad man har af ideer til, hvordan man burde